

Fremgangsmaade er urigtig. I dette Øjeblik tog et æret Medlem Plads ved hans Side, et æret Medlem, som var Ordfører ved Finanslovforhandlingen og da brugte det Udtryk: det er Regeringen, som har Initiativet, os tilkommer Kritikken. Initiativet er blevet taget af Regeringen paa ganske sædvanlig Maade, og naar det ærede Medlem paabaaber sig Grundlovssagen, maa det være en Fejlhuskning hos det ærede Medlem, hvis han tror, at han har forelagt f. Eks. os sit Grundlovsforslag, før det blev forelagt her i Oktober 1912. Nej, det ærede Medlem tog Initiativet til Grundlovsforslaget, fremsatte det herefter paa Rigsdagen; jeg antager, at han har talt med sit eget Parti, men ikke med andre, han forelagde Sagen her, og saa tog vi her under vort Ansvar Stilling til det, og vi stillede os paa dette Forslags Grundlag og var rede til Forhandling og førte den fuldt ud. Jeg kan derfor ganske tiltræde det ærede Medlems Opfordring, naar han ønsker, at den Maade, hvorpaa Grundlovssagen blev behandlet, ogsaa maa blive den, hvorpaa denne Sag kommer til at blive behandlet, og det vil altsaa i høj Grad komme til at bero paa det ærede Medlems Parti.

At jeg under denne Forhandling vil vise Forhandlingsvillighed, derom kan det ærede Medlem ikke tvivle efter mine Udtalelser i Gaar, og at jeg vil være i Besiddelse af Forhandlingsdygtighed, som det ærede Medlem ønskede — et Ønske, som jeg takker for —, maa jeg jo haabe, men det er urigtigt, at jeg i Gaar overfor Venstre har talt om, at Ansvar vilde hvile paa det, hvis Sagen strandede; det er aldeles urigtigt, thi jeg er gaaet ud fra som en Selvfølge, at denne Sag ikke kunde strande, jeg er gaaet ud fra, at denne Sag maatte gennemføres, og jeg har netop paavist, at den laa paa en saadan Maade, at jeg var nødsaget til overfor de politiske Forhold, saaledes som de var her i Rigsdagen, at regne dermed. Derfor har jeg ogsaa udtrykkelig sagt, at hvis Venstre ikke vilde stille sig velvilligt overfor de enkelte Bestemmelser i Lovforslaget, skulde jeg ogsaa bære dette ganske roligt, naar Venstre blot vilde være velvilligt overfor Lovforslagets Princip, og det, som jeg mener, at Venstres Ansvar vil komme til at gælde, det er, hvad jeg udtrykte f. Eks. i Begyndelsen af min Tale i Gaar, dette, at det maa staa Venstre klart, at det paa Grund af Partiets Stilling i Landstinget har Ansvar for, hvorledes Lovforslaget, naar det endeligt gennemføres, kommer til at se ud.

Naar man siger her, at den og den Bestemmelse skal gaa ud, og det maaske er Bestemmelser, som til syvende og sidst maa fjernes, for at Lovforslaget kan gennemføres, ja, saa er det klart — og det bør siges straks ved denne Forhandlings Begyndelse —, at saa hviler Ansvar for, hvorledes Lovforslaget kommer til ende, liget at se ud, paa Venstre. Men det er altsaa saa langt fra — og jeg forbavses noget over, at det ærede Medlem har kunnet misforstaa det —, at denne Udtalelse har haft til Hensigt at lægge Vanskeligheder i Vejen, for den videre Forhandling, at jeg tværtimod ved denne Udtalelse har stillet mig i ganske særlig Grad under Forhandlingens Tegn med stærk Fremhæven af de ganske særlige Vilkaar, denne Forhandling krævede af mig, fordi Lovforslagets Gennemførelse i denne Vinter er en Nødvendighed, og fordi jeg ikke kunde stille mig saaledes overfor dette Lovforslag, som jeg ellers kunde gøre, nemlig sige: hvis det ikke sker efter min Villie, nuvel, saa venter jeg til næste Aar.

Det ærede Medlems andre Udtalelser vil jeg faa Lejlighed til at komme tilbage til, dog vil jeg fastslaa endnu en Gang — og det forundrer mig, at det ærede Medlem, der, saa vidt jeg ved, var til Stede i Gaar, vil gentage de faldne Bemærkninger om Børnebespisningen —, at Lovforslaget, som jeg udtrykkelig har erklæret, ikke tilsigter tvungen Skolebespisning, ikke kræver Bespisning af Børn paa et bestemt Sted, ikke kræver, at Maden skal bringes Børnene paa en bestemt Maade, men kun kræver een Ting: at Kommunalbestyrelserne skal sørge for, at Børnene ikke underernæres. Da det er Lovforslagets Hensigt at afværge Følgerne af Dyrtiden, og da den for hele vort Samfund ulykkeligste Følge af Dyrtiden vilde være, at Børnene underernæredes, kan jeg ikke forstaa, at man vil modsætte sig, at Lovforslaget herom bestemmer, at det er en kommunal Samfundsopgave i denne Tid at sørge for, at Børnene ikke underernæres, og jeg vil her ikke undlade at sige, at det vil kun være drevet af den bitreste Nødvendighed, at jeg skal gaa med til, at denne Bestemmelse slettes af Lovforslaget.

Jeg skal saa yderligere sige til det ærede Medlem (Klaus Berntsen), at ogsaa paa et andet Sted maa det ærede Medlem have gjort sig skyldig i en Fejlhuskning. Det ærede Medlem talte om, hvilke Krigsindtægter der var her i Landet, og sagde, at dersom man lagde en Skat af 10 pCt. derpaa, vilde der være 35 Millioner til